

ΕΡΩΤΙΚΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

Λευκή Ντεμιέρ

(Συνέχεια από το προηγούμενο)

Κι' όταν ακόμα έβγαιναν να φωνίσουν τρόφιμα δεν είχαν πολλές κουβέντες με κανένα. Κρατούσαν το στόμα τους σφαιριστό με πείσμα.

Μιά μέρα ή ωραία άγνωστη, καθισμένη στην ταράτσα της έπαυλεως κύτταζε μακριά τη γαλανή θάλασσα. Γλυκιά ρέμβη την είχε συνεπάρει.

Έξαφνα διέκρινε καπνό στο βάθος του πελάγους, πήρε ένα ναυτικό τηλεσκόπιο που θρισκόταν στο πλάι της και κύτταζε με προσοχή. Ένας στεναγμός φούσκωσε τότε το στήθος της. Ο καπνος εκείνος προερχόταν από δυο τουρπιλλοβόλα.

Η ωραία άγνωστη αισθάνθηκε τα μάτια της να βουρκώνουν. Η υπηρέτρια που θγήκε τη στιγμή εκείνη στην ταράτσα, άντελήφθη την ταραχη της κυρίας της και την ρώτησε:

— Τί έχετε, κυρία; Θέλετε τίποτε;

— Όχι, Ανίκα, όχι, της άπάντησε ή κυρία της.

Κι' εξακολούθησε να κυττά με το τηλεσκόπιο προς το βάθος του πελάγους.

Δέν άργησε να νυχτώση.

Την άλλη ημέρα ή ωραία άγνωστη ξύπνησε πολύ πρωί κι' έτρεξε στην ταράτσα.

Το θέαμα που αντίκρυσε τότε, μόλις έρριξε το βλέμμα της προς την θάλασσα, την κατασυνεκίνησε.

Το ένα από τα δυο τουρπιλλοβόλα είχε πλησιάσει στην άκτι κι' έκανε διαφόρους έλιγμους.

Η κυρία διέκρινε έξαφνα έναν αριθμό στην πρύμνη του, τον αριθμόν 29. Αναστατωμένη τότε κυριολεκτικώς, ντύθηκε γρήγορα - γρήγορα κι' έτρεξε στην άκτι.

Το τουρπιλλοβόλο θρισκόταν πολύ κοντά στους θράχους. Ένας ναύτης έστεκε στην πρύμνη, άκουμπισμένος στην κουπαστή και κάπνιζε την πίπα του.

Με φωνή πούτρεμε έλαφρά ή ωραία άγνωστη τον ρώτησε:

— Ποιός κυβερνάει το τουρπιλλοβόλο αυτό, φίλε μου;

Ο ναύτης — ήταν ο καλός μας Ζιλντά, αλλά ή κυρία δέν τον γνώρισε — γύρισε την κύτταζε και της άποκρίθηκε:

— Ο υποπλοίαρχος Δυμπέργκ, κυρία.

— Α! έκαμε ή ωραία άγνωστη.

Και χωρίς να προσθέση λέξι, με το κεφάλι σκυφτό, άρχισε να θαδίζει προς την έπαυλι.

Ο Ζιλντά την κύτταζε να φεύγη αδιάφορος. Ξαφνικά όμως μια ιδέα άστραψε στο μυαλό του.

— Κυρία! φώναξε.

Η ωραία άγνωστη έστράφη.

— Μήπως έπιθυμήτε να μάθετε ποιός διοικεί και τα δυο τουρπιλλοβόλα; την ρώτησε.

— Λοιπόν; είπεν ή κυρία.

— Τα διοικεί ο πλοίαρχος Πλεμόν. Βρίσκεται αυτή τη στιγμή στο άλλο τουρπιλλοβόλο, το «33».

Και της έδειξε το άλλο σκάφος, μακριά στο πέλαγος.

— Ευχαριστώ, φίλε μου, είπεν ή άγνωστη.

Μά ή φωνή της έτρεμε. Είχε γίνει ξαφνικά πολύ χλωμή, χλωμή σαν να είχε χάσει όλο το αίμα της. Λίγο ακόμα και θα σωριαζότανε κάτω.

— Διάβολε! μουρμούρισε ο καλός Ζιλντά. Καλά το μυρίστηκα λοιπόν. Αυτή είναι! Η άρραβωνιαστικιά του κυρίου πλοίαρχου. Ναι, ναι, δέν κάνω λάθος. Α, κυρία μου, αυτά τραβάει κανείς όταν κάνη πείσματα στον έρωτα. Κι' ο κ. πλοίαρχος πάλι; Είπε κι' εκείνος θουτηγμένος ως το λαιμό στην άπελπισία. Αγάντα, ναύτη! Πήδησε γρη-

γορα στην ξηρά και κάνε έναν έλιγμό γύρω στην έπαυλι. Πρέπει να μάθω τί γίνεται. Ο πλοίαρχός μου θα ευχαριστηθή για τα νέα που θα του πάω. Η πρώην άρραβωνιαστικιά του δώ πέρα; Φυσάει, θαρρώ, πρώτο άγέρι για τον έρωτα του καπετάνιου μου. Έμπρός, Ζιλντά! Κουνησου, γερόλυκε.

Το τουρπιλλοβόλο «29» θα έμενε αντίκρυ στην άκτι εκείνη μια ώρα περίπου.

Ο Ζιλντά έπωφελήθηκε της ευκαιρίας. Ζήτησε άδεια, θγήκε στην ξηρά και τράθηξε όλοταχώς για την έπαυλι.

Στην έξώπορτα της έπαυλεως καθόταν τη στιγμή αυτή ο γιγαντόσωμος ναύτης που χρησίμευε ως φύλακός της.

Ο Ζιλντά πλησίασε και τον χαιρέτησε.

Ο γίγας του άνταπέδωσε το χαιρετισμό. Ήταν περασμένης ηλικίας πειά, συνταξιούχος.

Ο Ζιλντά δέν δυσκολεύτηκε ν' άνοιξη μαζί του κουβέντα. Του μίλησε για τη θάλασσα, για τα καράβια, για τις χαρές και τις λαχτάρες των θαλασσιών.

Ο γέρο θαλασσόλυκος τον άκουγε μ' ευχαρίστησι.

— Κι' αυτό το παλατάκι είναι δικό σου; ρώτησε άξαφνα ο Ζιλντά.

Ο γεροθαλασσιός άρχισε να γελάη.

— Σε καλό σου, ναύτη! φώναζε τέλος με τη θροντερή φωνή του. Δικό μου, λέει, το παλατάκι; Τί λές, παιδί μου!

Ίζει κανείς τέτοια παλάτια όταν ύπηρετῆ στα πολεμικά σου κράτους;

— Τότε λοιπόν θα ύπηρετῆς κανένα ναύαρχο.

— Όχι δά. Πάλι στα ρηγά τρακάρισες.

— Αλήθεια; Είμαι ένας μπουφός και μισός, μα τον Αϊ-Νικόλα! Όσοτε δέν ύπηρετείς κανένα ναύαρχο.

— Όχι. Είμαστε στην ύπηρεσια μιάς νέας χήρας, έγώ κ' ή γυναίκα μου.

— Χήρας, είπες;

— Έτσι είπα, θαρρώ. Μας τοποθέτησε κοντά της ο θεός της και δέν τα περνούμε άσχημα. Μοναχα που ή κυρία μας δέν γελάει ποτέ.

— Καλό κι' αυτό.

— Κακό και ψυχρό!

— Ο λόγος το λέει. Λοιπόν;

— Νά, ή κυρία μας ποῦνε ώμορφη σαν το κρύο νερο, εινε πάντα λυπημένη και κλαίει διαρκώς.

— Άκου... άκου! Σαν τον πλοίαρχό μας.

— Πώς είπες, ναύτη;

— Τον πλοίαρχό σας; Κλαίει κι' ο πλοίαρχός σας; Πάτερ ήμῶν!... Πρώτη φορά άκούω πλοίαρχους να κλαίνε.

— Μπορεί νάνε κι' έτσι, μπάρμπα. Όστόσο, πρέπει να ξερης πώς ο πλοίαρχός μου είναι ένα παλληκάρι που δέν έχει τον ύμοιό του.

— Έτσι ε;

— Έτσι βέβαια. Στην Κίνα που πολεμήσαμε με τον ναύαρχο Κουρμπέ, τῶδειξε και με το παραπάνω μάλιστα. Και, για να μη τα πολυλογούμε, ξερεις ποιός είναι ο πλοίαρχός μου;

— Που να το ξέρω.

— Ο πλοίαρχος Πλεμόν, μπάρμπα.

Ο γέρο θαλασσόλυκος ξαφνιασθηκε. Έβγαλε την πίπα απ' το στόμα του και κύτταξε τον Ζιλντά καλά - καλά.

— Πλεμόν, είπες;

— Βέβαια. Πλοίαρχος Πλεμόν.

— Κ' είναι λές ζωντανός;

Τώρα ξαφνιασθηκε με τη σειρά του ο Ζιλντά.

— Ζωντανός; φώναξε. Όλοζώντανος! Τί διάβολε, για πεθαμένους μιλάμε τόση ώρα;

Ο γεροθαλασσόλυκος κούνησε με διασταγμό το λευκόμαλλο κεφάλι του.

— Καλό κι' αυτό! ψιθύρισε.

— Τί θές νά πῆς, μπάριμα.
 — Νά σοῦ ξηγήσω, ναύτη. Ὑπηρέτησα κι' ἐγώ ἄλλοτε μέ τόν πλοίαρχο Πλεμόν.
 — Καί ὕστερα;
 — Καί ὕστερα... πέθανε, ναι, ναύτη, πέθανε καί τόν θάψανε μάλιστα ἐδῶ κοντά στή Ρογκέν.
 Ὁ Ζιλντά σκέφτηκε μιὰ στιγμή καί εἶπε:
 — Ὁ πλοίαρχος Πλεμόν πού γγώρισες ἐσὺ, ξέρεις ποιός εἶνε;
 — Ποιός.
 — Ὁ πατέρας τοῦ πλοίαρχου μου. Γιατί ὁ δικός μου πλοίαρχος εἶνε νέος.
 — Ἐτοι θᾶνε, ναύτη.
 — Καί δέν μου λες τί ἄρα. Πῶς λέγεται ἡ κυρία σου;
 Ὁ γεροθαλασσινοῦ, λισταζε.
 — Μὴ διατάξης, τοῦ εἶπε ὁ Ζιλντά. Ἐγώ σέ λίγο φεύγω. Εἶτε μοῦ τὸ πῆς, εἶτε ὄχι, τὸ ἴδιο εἶνε.
 Ὁ φύλακας τῆς ἐπαύλεως δέν ἐπέμεινε. Ἡ γλῶσσα του λύθηκε.
 — Τὴν κυρία μου τὴν λένε κ. Γκιδάλ, εἶπε.
 — Κ' εἶνε χήρα λές;
 — Ναι, εἶνε χήρα. Τὸ πένθος τῆς μάλιστα εἶνε διπλό. Πέθανε τὸν ἴδιο σχεδὸν καιρὸ ἢ μητέρα τῆς κι' ὁ σύζυγός τῆς. Πρόκειται γιὰ μιὰ πολὺ θλιβερὴ ἱστορία. Ἡ κυρία μου ἀρρώστησε ξαφνικά τὴν ἡμέρα τοῦ γάμου τῆς. Τὴν ὥρα πού γινόταν τὸ μυστήριον στὴν ἐκκλησία ἀντίκρουσε, λένε, κάποια ὄπτασια κι' ἔχασε σχεδὸν τὸ λογικὸ τῆς. Ἐνα χρόνο πῶ ὕστερα πέθανε ἢ μητέρα τῆς ἀπ' τὴ λύπη τῆς καί τὴν ἀκολούθησε στὸν τάφο ὁ σύζυγός τῆς κυρίας μου. Πέθανε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴ χολέρα. Ἐτοι ἢ κυρία μου χήρεψε πρὶν δοκιμάσῃ τὴ γλύκα τοῦ γάμου, κατάλαβες; Εὐτυχῶς τῆς ξανᾶρθε τὸ λογικὸ τῆς, μὰ εἶνε ἀπὸ τότε πολὺ λυπημένη καί διαρκῶς κλαίει.

Ὁ Ζιλντά ἤξερε τώρα περισσότερα ἀπὸ ὅσα ἤθελε νά μάθῃ. Πῆγε πῶς κοντά στὸν γεροθαλασσινοῦ καί τοῦ εἶπε:

— Ἄκου, μπάριμα, νά σοῦ πῶ κάτι.

— Σ' ἀκούω, παιδί μου.

— Πῶς σέ λένε πρῶτα - πρῶτα;

— Λεονέκ.

— Λοιπὸν, μπάριμα Λεονέκ, θές νά τελειώσῃ αὐτὴ ἢ θλιβερὴ ἱστορία τῆς κυρίας σου χαρούμενα;

— Πῶς θά γίνῃ αὐτό; ἀπόρησε ὁ γέρος.

— Θά στο μάθω ἐγώ.

— Τρελλάγηκες, ναύτη;

— Δέν τρελλάθηκα καθόλου, τᾶχω τετρακόσια κι' ἄπάνω.

— Μήπως θές ν' ἀστειεῖς μαζί μου;

— Δέν ἔχω καμμιὰ ὄρεξι γι' ἀστεία. Πές μου λοιπὸν: θές νά καμῆς τὴν κυρία σου εὐτυχισμένη;

— Κι' ἂν τὸ θελω;

— Θά γίνῃ.

— Πῶς δηλαδῆ;

— Θά σοῦ πῶ ἐγώ.

— Ἐσὺ; Μὰ ἐσὺ δέν ἤξερες πρὶν λίγη ὥρα οὔτε πῶς

τὴν λένε τὴν κυρία μου.

— Σωστό. Μὰ τώρα πού τόμαθα ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα. Θές λοιπὸν νά μ' ἀκούσης;

— Σ' ἀκούω. Τόσην ὥρα δέν κάνω καί τίποτε ἄλλο.

Λέγε.

— Λοιπὸν... ξέρεις γιατί κλαίει ἢ κυρά σου;

— Γιὰ κείνους πού τῆς πέθαναν.

— Ὁχι. Κλαίει γιὰ κάποιον πού ζῆ.

— Ἄλλο πάλι αὐτό. Ἀρχίζεις νά μὲ μπερδεύς. Πές μου τὰ πρᾶγματα στρωτὰ καί μπουνατσαρισμένα, ναύτη.

— Δίκη ἔχεις. Πρὶν λοιπὸν πανρευτῆ ἢ κυρία σου τὸν Γκιδάλ, ἦταν ἀρραβωνιασμένη μέ τόν πλοίαρχό μου, τὸν ὁποῖο ἀγαποῦσε, ὅπως τὴν ἀγαποῦσε κι' ἐκείνος. Μὰ ὁ ἀρραβῶνας τους χάλασε ἀπὸ μικροπαραξενήσεις καί μικροπεισμάτα, οἱ δύο ἐρωτευμένοι χώρισαν, ὁ πλοίαρχός μου ἔφυγε γιὰ τὴν Κίνα, ὅπου πολέμησε σάν λιοντάρι, κι' ἔτσι ἔχασε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καί τώρα ξαναζητιοῦνται καί κλαίνε καί δέν ἔχουν παρηγοριά...

— Μὴν κάνῃς λάθος, παιδί μου; ρώτησε ὁ Λεονέκ. Μὴν πρόκειται γιὰ καμμιὰ ἄλλη;

— Δέν λαθεύει ὁ Ζιλντά, μπάριμα Λεονέκ. Κι' ἔπειτα εἶδα τὴν κυρία σου προηγουμένως πού κατέβηκε στὴν ἀκτὴ καί τὴν γνῶρισα. Κι' ἀκόμη γιὰ πές μου: Πρὶν πάρῃ τὸ Γκιδάλ δέν λεγότανε... Στάσου νά θυμηθῶ. Δέν λεγότανε Λευκή... Λευκὴ Ντελλιέρ;

— Ἀκριβῶς, ἀποκρίθηκε συγκινημένος ὁ μπάριμα Λεονέκ.

Καί πρόσθεσε ἀμέσως:

— Λοιπὸν, ὁ πλοίαρχός σου, ὁ Πλεμόν εἶν' αὐτὸς πού...

— Ναι, ὁ Πλεμόν εἶν' αὐτὸς πού...

— Παναγία μου! Γι' αὐτὸ λοιπὸν κάθεται καί κλαίει ἢ κυρία;

— Γιατί ὄχι; Ὁ πλοίαρχος Πλεμόν ἀξίζει ὅσο νά πῆς.

— Δέν λέω ὄχι, ἀλλὰ γιὰ πές μου.

Λές τώρα νά τοὺς κάνουμε τοὺς δυὸ ἐρωτευμένους μας νά ἐνωθοῦν;

— Αὐτὸ ν' ἀκούγεται, μπάριμα Λεονέκ.

— Ὁραία ἰδέα! Μὰ προηγουμένως πρέπει νά μάθουμε ἂν ὁ πλοίαρχός σου ἀγαπᾷ ἀκόμα τὴν κυρία στὰ σοβαρά.

Ὁ Ζιλντά ἔξυσε τὸ κεφάλι του.

— Λοιπὸν τί λές;

— Λοιπὸν τί λές; ρώτησε ὁ Λεονέκ.

— Τί νά σοῦ πῶ;

Ἐκεῖνο πού καταλαβαίνω ἐγώ εἶνε ὅτι ὁ πλοίαρχός μου εἶν' ἐρωτευμένος. Αὐτὸ εἶνε, διάβολε. Δέν μελαγχολεῖ κανένας διαρκῶς χωρὶς λόγο.

Εἶμαι σίγουρος κοντολογίης ὅτι ὁ Πλεμόν δέν παρηγορήθηκε ποτὲ γιὰ τὸ γάμο τῆς δεσποινίδος Ντελλιέρ μέ τὸ μακαρίτη τὸ Γκιδάλ.

Τὴ στιγμή αὐτὴ μιὰ ἀσημένια ρωνὴ ἀντήχησε στὸ θάθος τοῦ κήπου:

— Λεονέκ!

— Ἡ κυρία μου μὲ φωνάζει, εἶπεν ὁ γέρος ναύτης στὸν Ζιλντά.

Καί φώναξε κατόπιν δυνατὰ:

— Ἐφτασα! Ἐρχομαι!

Λευκὴ Ντελλιέρ

Ο Ζιλντά τον κράτησε για μιὰ στιγμή και του είπε:

— Μή φανερῶσης τίποτα. Δὲν εἶνε καιρὸς ἀκόμα.

Πρὶν ὁ Λεονέκ προφτάσῃ ν' ἀπαντήσῃ, παρουσιάστηκε ἡ Λευκὴ Ντελλιέρ, ὡραία σαν ὄνειρο. Ἡ μαύρη, πένθιμη φορεσιά της τῆς πήγαινε θαυμάσια.

Ὁ Ζιλντά της ἔρριξε ἕνα βλέμμα θαυμασμοῦ κι' ἔσπευσε νὰ ἐξαφανισθῇ. Ἦταν καιρὸς ἄλλωστε νὰ γυρίσῃ στοῦ τορπιλλοβόλου.

Ὁ καλόκαρδος ναύτης ἦταν χαρούμενος. Τὰ εἶχε καταφέρει θαυμάσια και σκεφτόταν μὲ χτυποκάρδι τὴν ἀγαλλίασι πού θα χάριζε στον πλοίαρχό του.

Πῶς ὅμως θὰ μιλοῦσε στον Πλεμόν γιατὸν ἔρωτά του; Πῶς θὰ τολμοῦσε ν' ἀγγίξῃ τὴν βαθεῖα πληγὴ πού εἶχε στὴν καρδιά του ὁ πλοίαρχος;

— Θὰ βρεθῇ, διάβολε ἡ κατάλληλη περίστασι, μουρμούριζε ὁ Ζιλντά κατηφορίζοντας πρὸς τὴν ἀκτὴ. Ὅλα θὰ πάνε καλά.

***

Ἄρκετὲς ἡμέρες πέρασαν.

Ὁ Πλεμόν θρῖσκοταν διαρκῶς σχεδὸν ἐπὶ τοῦ τορπιλλοβόλου «29». Τὰ πειράματα ἐκσφενδονίσσεως τορπιλλῶν τὰ ὁποῖα ἔκαμε τὸν ἀπασχολοῦσαν ὀλόκληρες ὥρες.

Πολλὲς φορές περνοῦσε ἀντίκρυ στὴν ἀκτὴ, στὴν ὁποία κατοικοῦσε ὀλομόναχη και λυπημένη ἡ Λευκὴ, χωρὶς νὰ ὑποψιάζεται τὸ παραμικρό.

Ποῦ νὰ φαντασθῇ ὅτι στὴν ἔπαυλι πού διέκρινε ἀνάμεσα στὰ δένδρα ζοῦσε ἐκείνη πού εἶχε σκλαβώσει για πάντα τὴν καρδιά του;

Ἐνα πρωτὶ ὁ Πλεμόν περπατοῦσε μόνος κοντὰ στὴν ἀκτὴ, ὅταν τὸν πλησίασε ἔξαφνα ὁ Ζιλντά.

— Κύριε πλοίαρχε, τοῦ εἶπε, ἔχω νὰ σὰς μιλήσω.

— Λέγε, Ζιλντά.

— Μοῦ ἐπιτρέπετε μιὰ ἐρώτησι;

— Σοῦ τὸ ἐπιτρέπω, λέγε.

— Πρόκειται νὰ πάτε ἀπόψε στοῦ χορὸ τοῦ κ. νομάρχου;

— Μᾶλλον ὄχι, Ζιλντά, ἀλλὰ γιατὶ ρωτᾶς;

— Γιατὶ μπορεῖτε νὰ κάμτε ἕναν θαυμάσιο θαλασσινὸ περίπατο.

— Ὅχι δά! Σ' εὐχαριστῶ γιατὸ ἐνδιαφέρον σου. Ἐξακολούθησε ὡστόσο. Ποῦ θὰ γίνῃ ὁ περίπατος αὐτός;

— Στὴ θραχώδη ἀκτὴ πού εἶνε ἀνοιχτὰ, κοντὰ σὲ μιὰ ἔπαυλι.

— Καὶ τί θὰ κάμω, ἢ μᾶλλον τί θὰ κάμουμε ἐκεῖ;

— Θὰ σὰς τὸ ἐξηγήσω ἀμέσως, κ. πλοίαρχε: Ὁ ὑποπλοίαρχος Δεμπέργκ θέλησε ν' ἀναντινάξῃ ἐκεῖ πέρα ἕνα σκόπελο. Μὰ ἡ ἀπόπειρά του δὲν πέτυχε ἀπολύτως. Ὁ θράχος δηλαδὴ ἀνοίξε στὰ δύο και τὸ ἕνα του κομμάτι ἔφραξε τὸ πέρασμα ἀπ' τὸ ὁποῖο περνοῦν τὰ ψαροκάϊκα και ὑπάρχει κίνδυνος νὰ τρακάρουν ἀπάνω του ἀπόψε γυρίζοντας στοῦ λιμάνι. Πρέπει, λοιπὸν, κατὰ τὴ γνώμη μου, νὰ προλάβουμε τὰ δυστυχήματα.

Ὁ Πλεμόν χαμογέλασε.

— Αὐτὸ εἶνε ὄλο; ρώτησε.

— Μπορεῖ νὰ συμβαίῃ και κάτι ἄλλο, κ. πλοίαρχε.

— Ἄλλ' αὐτὸ θὰ τὸ μάθω ἐπὶ τόπου, δὲν εἶν' ἔτσι;

— Ἴσως, κ. πλοίαρχε.

— Πολὺ καλά, Ζιλντά. Θὰ σ' ἀκολουθήσω. Νὰ δοῦμε τί ἐκπληξί μοῦ μαγειρεύεις. Εἶδοποίησε νὰ ἐτοιμάσουν τὸ τορπιλλοβόλο.

— Τὸ «29», πλοίαρχε;

— Τὸ «29», βέβαια.

Ὁ Ζιλντά ἀπομακρύνθηκε εὐχαριστημένος.

Μὰ κι' ὁ Πλεμόν δὲν ἦταν δυσαρεστημένος γιατὸ ἀπρόοπτο αὐτὸ πού τοῦ τύχαινε. Πηγαίνοντας στον κόλπο τοῦ Μορβιχάν τὴ νυχτιὰ αὐτὴ γιατὸ νὰ δῇ μὲ ποιὸν τρόπο θὰ ἀνοίγαν τὴ στενὴ διόδου τῆς θαλάσσης ἀπὸ τὸ θράχο πού τὴν εἶχε φράξει, γλύτωνε ἀπὸ τὸ χορὸ τοῦ νομάρχου, στον ὁποῖο ἦταν καλεσμένος. Δὲν εἶχε καμμιά διάθεσι γιατὸν χορὸς και κοσμικὲς διασκεδάσεις.

Ἐξ ἄλλου ὁ Πλεμόν εἶχε ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στον Ζιλντά. Ἦξερε ὅτι ὁ καλόκαρδος ἐκεῖνος ναύτης τὸν ἀγαποῦσε εὐλικρινῶς. Γιατὸ νὰ θέλῃ λοιπὸν νὰ τὸν τραθήξῃ πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς ἀκτῆς τὴ νύχτα αὐτὴ, ἐσήμαινε πῶς κάποια ἐκπληξί τοῦ ἐτοίμαζε.

Τί εἶδους ἐκπληξί ἦταν αὐτὴ; Ὁ πλοίαρχος Πλεμόν δὲν μποροῦσε νὰ μαντέψῃ. Ὅσο μὴ μυστικὴ φωνὴ τοῦ ἔλεγε πῶς ἐπρόκειτο νὰ τοῦ συμβῇ κάτι τὸ ἔκτακτο, τὸ πολὺ ἀπρόοπτο και συγκινητικὸ.

Χωρὶς νὰ χάνῃ καιρὸ ὁ Φρειδερίκος ἔστειλε ἕνα γράμμα στον νομάρχη, στοῦ ὁποῖο τοῦ ζητοῦσε συγγνώμη γιατὸ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ παραστῇ στοῦ χορὸ για λόγους ἐπειγούσης ὑπηρεσίας και κατόπιν διάταξε τὸν ὑποπλοίαρχο τοῦ τορπιλλοβόλου «29» νὰ ἐτοιμάσῃ τὸ σκάφος γιατὸ θράδου.

Ἡ διαταγὴ τοῦ Πλεμόν ἐξετελέσθη ἀμέσως. Ὅταν κατέβηκε στὴν προκουμαῖα, τὸ «29» θρῖσκοταν ὑπ' ἀτμόν.

Ὁ Φρειδερίκος ἐπεθιβάσθη ἀμέσως στοῦ σκάφος. Μέχρι τῆς ἀκτῆς πού ἐπρόκειτο νὰ πάνε, ἡ ἀπόστασις ἦταν ἀρκετὴ. Θὰ ταξίδευαν ὥρες.

Ἐκεῖνο πού ἔκανε ἐντύπωσι στον Φρειδερίκο ὅταν ξεκίνησαν ἦταν ἡ χαρὰ πούλαμπε στοῦ πρόσωπο τοῦ Ζιλντά.

— Διάβολε! ψιθύρισε. Αὐτὸς ὁ κατεργάρης καιτὸ πολὺ ξαφνικὸ μοῦ ἐτοιμάζει. Ἄλλὰ τί;

Ἄρχισε τώρα νὰ τὸν φλογίζῃ ἡ περιέργεια. Καὶ στοῦ τέλος δὲν κρατήθηκε. Πλησίασε τὸν Ζιλντά και τὸν ρώτησε:

— Πές μου λοιπὸν, Ζιλντά, τί ἐκπληξί μοῦ ἔχεις ἐτοιμάσει;

— Πλοίαρχέ μου, ἀποκρίθηκε ὁ Ζιλντά, θὰ σὰς πῶ ὅλη τὴν ἀλήθεια. Πάμε λοιπὸν... Πάμε, λέω, ν' ἀναντινάξουμε ἐκεῖνον τὸν παληόθραχο και ν' ἀνοίξουμε τὸ πέρασμα. Καὶ, μὰ τὴν πίστι μου, θὰ τὸ πετύχουμε.

— Αὐτὸ εἶνε ὄλο;

— Αὐτὸ, πλοίαρχέ μου. Τὸ ἔχετε γιατὸ λίγο δηλαδὴ;

Ὁ Πλεμόν δὲν ἐπέμεινε.

Κατάλαβε πῶς ὁ Ζιλντά δὲν ἤθελε νὰ μαρτυρήσῃ τὸ μυστικὸ του πρὸ τῆς κατάλληλης στιγμῆς.

Ἐπλεαν τώρα μὲ 18 μίλια τὴν ὥρα. Ἡ ἀκτὴ ἀντίκρυ τοῦς ἔφευγε γοργὰ, χλοερὴ, γραφικὴ, γεμάτη ποίησι.

Ὁ Φρειδερίκος κυβερνοῦσε τὸ τορπιλλοβόλο μὲ σύνεσι και τέχνη πεπειράμενου θαλασσοῦ. Ὁρες - ὥρες θυθιζόταν σὲ ρέμβη.

Ἡ σκέψις τοῦ πετοῦσε στὴ Λευκὴ. Στεναγμοὶ φούσκωναν τὸ στήθος του. Ποῦ νὰ θρῖσκοταν ἀρὰ γε ἡ ἀγαπημένη του; Γιατὶ εἶχε χαθῇ ἀπὸ τὸν κόσμο;

Τὸ δειλινὸ ἔφτασαν στον κόλπο τοῦ Μορβιχάν.

Ὁ Πλεμόν διέταξε νὰ μετριάσουν τὸ δρόμο τοῦ τορπιλλοβόλου.

Εἶχαν φτάσει στοῦ μέρος ὅπου ὁ ἀναντιναχθεὶς θράχος ἔφραξε τὸ στενὸ πέρασμα τῆς θαλάσσης.

— Διάβολε, εἶπεν ὁ Πλεμόν,

ἰδῶ χρειάζεται ἀρκετὴ δουλειὰ.

Σκέφτηκε ὡστόσο νὰ θγῇ στὴν ξηρὰ προηγουμένως και νὰ προγευματίσῃ.

— Θὰ θρῶ τίποτε νὰ φάγω ἐδῶ γύρω; ρώτησε τὸν Ζιλντά.

— Καὶ βέβαια, πλοίαρχέ μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ ναύτης. Ὑπάρχει ἐδῶ κοντὰ μιὰ γυναῖκα πού μαγειρεύει πρῶτης τάξεως ψαρόσουπα.

— Ποῦ θρῖσκεται τὸ μαγαζὶ της;

— Πεντακόσια μέτρα ἴσια μπρὸς, πλοίαρχε.

Ὁ Πλεμόν θγῆκε στὴν ἀκτὴ μὲ τὴ θάρκα τοῦ τορπιλλοβόλου και τράθηξε ἐμπρὸς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ζιλντά.

Πραγματικὰ, σ' ἀπόστασι μισοῦ χιλιομέτρου ἀπ' τὴν ἀκτὴ θρέθηκαν πρὸ ἑνὸς πανδοχείου, τὸ ὁποῖο κρατοῦσε ἡ χήρα ἑνὸς παλιοῦ ναυτικοῦ.

Ἡ καλὴ γυναῖκα δέχτηκε τὸν πλοίαρχο ἐγκάρδια. Ἐκτὸς τῆς ψαρόσουπας πούθραζε πάνω στὴ φωτιὰ κι' εὐωδίαζε, εἶχε χοιρομέρι γιατὸν τὴν γυναικὴ μὲ αὐγὰ και κρασί μὴ λίγη.

(Ἄκολουθεῖ)

